Súd:	Okresný súd Košice I
Spisová značka:	38C/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7119203555
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jarmila Centková
ECLI:	ECLI:SK:OSKE1:2022:7119203555.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudcom JUDr. Jarmilou Centkovou v spore žalobcu: D. H. proti žalovanej: S. H. o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy

r o z h o d o l :

I. Žalovaná je povinná do 3 dní od právoplatnosti rozsudku d o r u č i ť žalobcovi ospravedlnenie vlastnoručne podpísané žalovanou v nasledujúcom znení: „Ospravedlňujem sa D. za to, že som neoprávnene zasiahla do jeho občianskej cti tým, že som :
- v rámci konania vedeného pred Z. na jeho adresu uviedla, že
- E. občas aj bez zjavnej príčiny fyzicky bil,
- že J. viackrát udrel ani nehovorím (I.- a v prípade J. Q.j fyzickom násilí za tie roky,
- s fyzickým násilím, ktoré odporca voči E. Q. používal;
- v rámci konania vedeného pred E. vo svojom podaní zo dňa 26.1.2016, na jeho adresu uviedla, že E. Q. občas aj bez zjavnej príčiny fyzicky bil,
- v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 7.2.2016, na jeho adresu uviedla, že E. Q. občas aj bez zjavnej príčiny fyzicky bil,
- v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 11.11.2016, na jeho adresu uviedla, že odporca po jeho čase strávenom s C. vrátil E. v stave, ktorý hraničil s fyzickým týraním, resp. ho za fyzické týranie alebo napadnutie alebo ublíženia na zdraví môžeme považovať,
- v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 20.5.2017, na jeho adresu uviedla, že na základe úmyselného ublíženia C. konala navrhovateľka v súlade so záujmami C.
- v rámci konania vedeného pred Z., vo svojom podaní zo dňa 11.7.2017, na jeho adresu uviedla, že v minulosti Z. fyzicky napadol svoju C. ktorá utrpela zranenie,
- v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 1.11.2017, na jeho adresu uviedla, že taktiež to bol povinný, kto počas doby D. zbil F. C. takým spôsobom, že táto neovládala ľavú ruku a že takéto konanie bolo u povinného bežné voči R. predovšetkým voči F.
- v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 8.11.2018, na jeho adresu uviedla, že ubližovanie je Z. veľmi blízke a že s R. musela po fyzickom ataku Z. navštíviť úrazovú chirurgiu.
Tieto moje výroky sa nezakladajú na pravde.“

II. Žalovaná je povinná z d r ž a ť sa tvrdení o žalobcovi, že sa v období pred vyhlásením rozsudku dopustil fyzického násilia voči I.III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobca má n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 33,33 %, ktoré žalovaná zaplatí na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou doručenou súdu 1.4.2019 sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku doručiť žalobcovi ospravedlnenie Q. za to, že som neoprávnene zasiahla

do jeho občianskej cti tým, že v rámci konania vedeného pred Z. v podaní zo dňa 23.10.2015 na jeho adresu uviedla, že - E. občas aj bez zjavnej príčiny fyzicky bil, že J. viackrát udrel ani nehovorím (I..), a v prípade J. aj fyzickom násilí za tie roky, s fyzickým násilím, ktoré odporca vočO. používal; rámci konania vedeného pred E., vo svojom podaní zo dňa 26.1.2016, na jeho adresu uviedla, že E.o Q. občas aj bez zjavnej príčiny fyzicky bil, v rámci konania vedeného preC. vo svojom podaní zo dňa 7.2.2016, na jeho adresu uviedla, že E. občas aj bez zjavnej príčiny fyzicky bil, v rámci konania vedeného pred Z.o svojom podaní zo dňa 11.11.2016, na jeho adresu uviedla, že odporca po jeho čase J.i, vrátil E. v stave, ktorý hraničil s fyzickým týraním, resp. ho za fyzické týranie alebo napadnutie alebo ublíženia na zdraví môžeme považovať, v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 20.5.2017, na jeho adresu uviedla, že na základe úmyselného ublíženia C. konala navrhovateľka v súlade so W. v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 11.7.2017, na jeho adresu uviedla, že v minulostO.yzicky napadol J. ktorá utrpela zranenie, v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 1.11.2017, na jeho adresu uviedla, že taktiež to bol povinný, kto počas doby jeho J. zbil F. C. takým spôsobom, že táto neovládala ľavú ruku a že takéto konanie bolo u povinného bežné voči všetkým M. predovšetkým voči F., v rámci konania vedeného pred Z. vo svojom podaní zo dňa 8.11.2018, na jeho adresu uviedla, že ubližovanie jL. veľmi blízke a že J. musela po fyzickom ataku Z. navštíviť úrazovú chirurgiu. Tieto moje výroky sa nezakladajú na pravde.“ Žalovaná je povinná zdržať sa tvrdení o žalobcovi, že sa v období pred vyhlásením rozsudku dopustil fyzického násilia R. Žalovaná je povinná do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 EUR. Žalobca si uplatnila aj náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. Svoje skutkové tvrdenia žalobca odôvodnil tým, že dňa 21.5.2015 žalovaná vyhotovila dokument s názvom „Doplnenie Návrhu na vydanie predbežného opatrenia W.", ktorý podala na Z. ku ktorému pripojila lekársku správu z pohotovosti z traumatológie zo dňa 31.5.2015, po vyšetrení E. I.akoľko nevedela pohnúť ľavou rukou, čo bolo po víkende (od 30.5.2015 do 31.5.2015) strávenom J. (žalobcom). Súčasne oznámila, že 1.6.2015 podala na žalobcu trestné oznámenie za Q. Následne, dňa 17.7.2015, žalovaná uviedla že anO. podozrivý nikdy nenapadal, nikdy ju nesledoval, neizoloval, neupieral stravu, spánok, hygienu, prístup k spoločnému majetku a podobne. Uvedené konštatovanie žalovanej je súčasťou uznesenia Okresného riaditeľstva H. zo dňa 3X.X.XXXX M.X-XXXX, ktorým bolo trestné oznámenie pre týranie ako nedôvodné odmietnuté. Na to žalovaná výroky o násilí žalobcu páchanom F. začala zverejňovať vo viacerých súdnych konaniach (uvedené v petite žaloby). Žalobca nárok na nemajetkovú ujmu v sume 7.500 EUR odôvodnil tým, že satisfakcia ospravedlnením nie je postačujúca, a má právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu, žalovaná dlhodobo, opakovane, úmyselne, a bezdôvodne zasahuje do osobnostných práv žalobcu, čo na žalobcu vrhá mimoriadne negatívne svetlo v očiach tretích osôb, ktoré mali možnosť oboznámiť sa s neopodstatnenými vyjadreniami žalovanej, a to či už priamo, alebo sprostredkovane od iných osôb. Týmito tretími osobami sú predovšetkým osoby z oblasti justície, čo má negatívny dopad na profesionálny život žalobcu ako I. H.y v konaniach pred súdmi. Žalovaná pritom svoje vyjadrenia adresovala práve súdom, čím sa jednotliví zamestnanci rôznych súdov oboznámili s jej vyjadreniami. Žalobca má informáciu, že správy o ním údajne páchanom násilí sa na jednotlivých súdoch šírili a s ohľadom na opakované neoprávnené zásahy žalovanej aj naďalej šíria, a keďže žalobca D. ide na súdoch o veľmi vďačnú tému. Žalobca má preto pocit zníženia svojej dôstojnosti a vážnosti I. i ako človeka a tento pocit prežíva a zažíva pri každom osobnom kontakte s personálom súdov.

3. Žalobca spolu so žalobou doručil súdu listinné dôkazy: Doplnenie Návrhu na vydanie predbežného opatrenia W. J., Trestné oznámenie pre týranie, Uznesenie Okresného riaditeľstva H. Odvolanie žalovanej zo dňa 23. 10.2015, Okresný súd P., Podanie žalovanej zo dňa 26.1.2016, Mestský súd R. Podanie žalovanej sa dňa 7.2.2016, Okresný súd T., Podanie žalovanej zo dňa 11.11.2016, Okresný súd T., Podanie žalovanej zo dňa 20.5.2017, Okresný súd T. Podanie žalovanej zo dňa 11.7.2017, Okresný súd P. Odvolanie žalovanej zo dňa 1.11.2017, Okresný súd T. Podanie žalovanej zo dňa 8.11.2018, Okresný súd P. Uznesenie Okresného súdu P. uznesenie Krajského súdu P., rozsudok Mestského súdu T. rozsudok Krajského súdu T., návrh žalobcu na rozvod manželstva, rozsudok Okresného súdu T. rozsudok Okresného súdu T. zo dňa 6.9.2017, rozsudok Krajského súdu T. zo dňa 24.10.2018, uznesenie Okresného súdu P.
4. Žalovaná po doručení žaloby doručila súdu potvrdenie z Kliniky úrazovej chirurgie zo dňa 31.5.2015, bez vyjadrenia k žalobe.

5. Žalobca v replike zo dňa 21.2.2020 uviedol, že z potvrdenia z traumatológie zo dňa 31.5.2015 nevyplýva, že by W. (.) bolo spôsobené zavinením inej osoby, tobôž žalobcu.

6. Na preukázanie svojho tvrdenia o tom, že zo strany žalobcu neexistovalo žiadne jeho násilné správanie voči J. doručil Znalecký posudok XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX znalca E. (vyhotovený v konaní o zmenu starostlivosti vedenom pred tunajším súdom pod sp.zn. XXP XXX/XXXX).

7. Z dupliky žalovanej zo dňa 28.5.2020 vyplýva, že neodvolala svoje tvrdenie o násilí Z. pred vyšetrovateľkou, ale odpovedala na otázku, či išlo aj o odopieranie stravy, vody, hygieny a pod. počas trvania spoločnej domácnosti, čo poprela, ale potvrdila R. a voči žalovanej občasné bezdôvodné fyzické napádanie zo strany žalobcu, denné a nočné verbálne napádania, zosmiešňovania a pod. zo strany žalobcu. Uviedla, že aj napriek tomu, že sa v trestnom konaní jej tvrdenia nepotvrdili, ale ani nevyvrátili.

8. Žalovaná na svoje skutkové tvrdenia predložila listinné dôkazy : lekárska správa zo psych. ambulancie zo dňa 1.7.2015, Znalecký posudok M. Vyjadrenie k žalobe sp. zn. XXC/XX/XXXX,. E-mailová komunikácia z 24.4.2019, Uznesenie P. z 6.9.2017 sp. zn. XCoP/XXX/XXXX-XX.

9. Žalobca vo vyjadrení k duplike žalovanej dňa 2.10.2020 poukázal na Uznesenie Okresného riaditeľstva H. z ktorého vyplýva, že žalobca, ako podozrivý, D. nikdy nenapadol, nikdy ju nesledoval, neizoloval, neupieral stravu, spánok, hygienu, prístup k spoločnému majetku a pod..

Aplikované z á k o n n é ustanovenia :

10. Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., (platný pre ČSFR od 18. marca 1992) každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.
11. Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

12. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

13. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte len „Občianskeho zákonníka“) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

14. Podľa článku 10 ods. 1, prvá a druhá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., (platný pre ČSFR od 18. marca 1992) každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

15. Podľa článku 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., (platný pre ČSFR od 18. marca 1992) výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

16. Podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., (platný pre ČSFR od 18. marca 1992) užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

17. Podľa článku 26 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

18. Podľa článku 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

19. Podľa článku 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

20. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

21. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

22. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

S k u t k o v ý stav a p r á v n e vyhodnotenie :

23. Predmetom sporu je nárok žalobcu na ochranu osobnosti, konkrétne svojho mena a cti pred obviňujúcimi tvrdeniami žalovanej o Q. žalobcom, ktoré tvrdenia žalovaná používala ako procesnú argumentáciu vo svojich podaniach v rámci súdnych sporov vedených medzi stranami sporu. Žalobca navrhol nápravu protiprávneho stavu formou ospravedlnenia písomného ospravedlnenia žalovanej, ďalej formou nariadenia povinnosti žalovanej zdržať sa používať takéto výroky do budúcna, ako aj formou finančného zadosťučinenia vo výške 7.500 EUR.

24. V zmysle § 151 ods. 1 CSP súd za nesporné skutkové tvrdenia považuje tvrdenie o tom, že dňa 31.5.2015 žalovaná navštívila so spoločnou E.trán sporu I. traumatologickú ambulanciu z dôvodu, že C. nevedelo hýbať rukou, čo sa stalo po spoločnom víkende C. (žalobcom). Súd však nemal za preukázané tvrdenie žalovanej o tom, že k zraneniu E. I. došlo zavinením žalobcu, toto tvrdenie žalovanej zo žiadneho dôkazu nevyplynulo, a teda, je nepreukázané.

25. Za nesporné skutkové tvrdenia súd ďalej považuje tvrdenie žalobcu o tom, že dňa 1.6.2015 žalovaná podala na polícii trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ktoré bolo vo vzťahu k žalobcovi skončené uznesením OR PZ T. zo dňa 30.9.2015 tak, že trestné stíhanie bolo ako nedôvodné odmietnuté.

26. Súd za nesporné skutkové tvrdenie žalobcu považuje tvrdenie o tom, že žalovaná v rôznych súdnych sporoch vedných medzi stranami sporu, a to konkrétne pred Okresným súdom P., ďalej pred Mestským súdom v T., pred Okresným súdom T. pred Okresným súdom T. pred Okresným súdom T., pred Okresným súdom P. pred Okresným súdom T., pred Okresným súdom P., opakovane vo svojich podaniach uvádzala, že žalobca, ako Z. používal R. Q. fyzické násilie, v zmysle ich týrania.

27. Dôkazné bremeno ohľadne skutočnosti, že zo strany žalovanej došlo k zásahu objektívne spôsobilému vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení, alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite zaťažovalo žalobcu.

28. Je nepochybné, že každá fyzická osoba má ústavné právo zaručené čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., ako aj čl. 19 ods.1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, a § 11 Občianskeho zákonníka, na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, ako aj právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Okrem Ústavy SR je právo na ochranu osobnosti upravené aj v ust. § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

29. Na druhej strane je tiež nepochybné, že každá fyzická osoba má právo na slobodu prejavu zaručené čl. 10 ods. 1,2, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., ako aj čl. 26 ods.1 a 2 a čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

30. Z uvedeného vyplýva, že v tomto spore oproti sebe stoja dve základné ústavné práva, na jednej strane je to právo žalobcu na zachovanie osobnej cti a na ochranu svojho mena zvlášť z pohľadu, že žalobca je výkonom svojho povolania I. od ktorého sa pre charakter svojej práce očakáva vyšší morálny kredit ako od bežného občana, a na druhej strane stojí právo žalovanej na slobodu prejavu, ktoré je obmedzené len čl. 10 ods. 2 Dohovoru v zmysle, že sloboda prejavu sebe zahŕňa aj povinnosť a zodpovednosť.

31. Podstatou rozhodovania v tomto spore je nájdenie vyváženého vzťahu medzi týmito dvoma ústavou zaručenými osobnostnými právami, ktoré sú svojím dôsledkom protichodné, pričom ich však musí byť proporcionálny, vzájomne vyvážený, a ani jeden nesmie byť na úkor toho druhého.

32. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07).

33. Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96).

34. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaná, ako strana sporu, v čase nasledujúcom po 30.9.2015, t.j. keď jej už bol známy výsledok trestného konania vo veci Q. (uznesením Z., aj naďalej vo svojich podaniach adresovaných súdom (Okresný súd P. O. Mestský súd v T., Okresný súd T. O. Okresný súd T., Okresný súd T. Okresný súd P. pod sp. zn. XXC/XXX/XXXX, Okresný súd T. Okresný súd P. opakovane používala obviňujúce tvrdenia voči žalobcovi o Q. ktoré sa z hľadiska trestnoprávnej roviny ukázali byť ako nepravdivé.

35. Žalovaná v týchto súdnych sporoch vystupovala ako sporová strana, ktorej ust. § 150 ods. 1 CSP vznikla povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

36. Za okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv sa považujú : - súhlas fyzickej osoby so zásahom do svojich osobnostných práv, resp. do niektorých zložiek jej práva na ochranu osobnosti, v zmysle § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka;
- zákonné licencie podľa § 12 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa § 71 a nasl. Trestného poriadku, v zmysle § 6 ods. 9 Zákona o zdravotnej starostlivosti a iné;
- výkon práv priznaných zákonom a plnenie povinností vyplývajúcich zo zákona, ak nedošlo k excesu (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/201/2007, rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/176/2012 a tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/176/2013).

37. Výkon práva sporovej strany v zmysle vyjadriť sa v súdnom spore a to akoukoľvek formou, t.j. ústnou alebo písomnou, je subjektívnym procesným právom sporovej strany a zároveň okolnosťou, ktorá vylučuje neoprávnenosť zásahu do ochrany osobnosti. Uvedené však platí len v prípade, že nedošlo k excesu z týchto práv a povinností. V prípade excesu je aj výkon práva sporovej strany vyjadriť sa v súdnom spore zásahom neoprávneným.

38. Dôkazné bremeno na preukázaní okolností vylučujúcich zásah do ochrany osobnosti zaťažuje pôvodcu zásahu, t.j. v tomto prípade žalovanú. Pri ich nepreukázaní, sa zásah do práva na ochranu osobnosti považuje za neoprávnený.

39. Vzhľadom na uvedené, sa súd zaoberal posúdením, či výkonom práva žalovanej vypovedať v súdnom spore ako strany sporu, a to či už písomnou alebo ústnou formou, nedošlo k excesu.

40. Excesom je situácia, keď kedy sporová strana vybočí z medzí svojich práv a povinností, ktoré sú upravené v § 150 CSP pravdivo a úplne vypovedať pred súdom, alebo aj v iných osobitných zákonoch, napr. v § 345 Trestného zákona, kedy by tzn. že žalovaná by svojimi tvrdeniami zasiahla do osobnostných práv žalobcu a súčasne by sa tým dopustila aj trestného činu krivého obvinenia, alebo podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, priestupku ublížením na cti.

41. Exces v zmysle skutkovej podstaty trestného činu krivého obvinenia alebo exces v zmysle skutkovej podstaty priestupku ublíženia na cti žalobcu sa v tomto spore nepreukázal, žalobca takéto konanie voči žalovanej neinicioval, takže zostáva súdu posúdiť exces v zmysle § 150 CSP pravdivo a úplne vypovedať pred súdom.

42. Pre toto posúdenie súd tvrdenia žalovanej prezentované v podaniach adresovaných súdom, považuje za tzv. skutkové tvrdenia o Q., žalobcom.

43. Skutkové tvrdenia sa opierajú o objektívne existujúcu realitu, preto je možné dokazovať pravdivosť alebo nepravdivosť. V zásade pritom platí, že uverejnením nepravdivej informácie dochádza k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti, ak je takáto informácia spôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv iného.

44. Vzhľadom na zistenie, že žalovaná ešte po čase, keď už mala vedomosť o tom, že uznesením Okresného riaditeľstva H. dňa 30.9.2015 bolo jej trestné oznámenie pre Q. ako nedôvodné odmietnuté, používala aj naďalej a opakovane tvrdenia o Q.h C. v súdnych sporoch, ktoré medzi sebou viedli, vyhodnotil súd tieto jej skutkové tvrdenia za nepravdivé.

45. V tomto prípade išlo o také nepravdivé tvrdenia, ktoré boli objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach žalobcu, predovšetkým na jeho práve na ochranu mena a na jeho práve na ochranu osobnej cti, a to priamo v mieste výkonu jeho H. čo súd považuje za exces vo výkone práva žalovanej, ako sporovej strany vyjadriť sa v súdnom spore.

46. Z týchto dôvodov súd považuje zásah zo strany žalovanej spôsobený excesom vo výkone jej procesných práv strany sporu, za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu.

47. Na základe toho, súd uznal za dôvodný nárok žalobcu na ochranu osobnosti v zmysle nároku na písomné ospravedlnenie od žalovanej a rozhodol o ňom tak, ako je to uvedené v I. výroku tohto rozsudku.

48. Za účelom zabránenia pokračovania v protiprávnom konaní žalovanej, súd uznal nárok žalobcu na ochranu osobnostných práv aj do budúcna, a nariadil žalovanej zdržať sa používať takéto nepravdivé výroky voči žalobcovi aj do budúcna (II. výrok rozsudku).

49. Čo sa týka nároku žalobcu na finančné zadosťučinenie vo výške 7.500 EUR, súd v tejto časti nárok žalobcu uznal za nedôvodný, pretože neboli splnené podmienky pre priznanie peňažného zadosťučinenia podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to aj napriek tomu, že súd v bode 46. rozsudku skonštatoval, že zo strany žalovanej išlo o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, avšak nebolo preukázané, že by v dôsledku tohto neoprávneného zásahu zo strany žalovanej voči žalobcovi aj skutočne došlo k reálnemu zníženiu dôstojnosti žalobcu alebo, že by u žalobcu došlo v „značnej“ miere k zníženiu vážnosti jeho osobnosti.

50. Z tohto dôvodu súd nárok žalobcu na finančné zadosťučinenie vo výške 7.500 EUR v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

T r o v y konania :

51. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

53. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. V zmysle zásady úspechu v spore (§ 255 CCS) súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 33,33 % z hodnoty priznaných plnení, nakoľko bol žalobca procesne úspešný v 2 z 3 navrhovaných výrokov petitu rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Košice I., v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 CSP).
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).
Podľa ust. § 365 ods.1 CSP odvolacie dôvody odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa ust. § 365 ods.2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Podľa ust. § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).